

Miłość w lustrach

Janacek, Mykietyń, Szekspir, Mądziak... Miłośnikom muzyki i teatru połączenie tych nazwisk musi się wydać ekscytujące. I – jest! Powstała metafizyczna opera, na którą składają się dwa wybitne cykle pieśni: *Zapiski tego, który zniknął* z 1919 roku, zaadaptowany w niby-lesie (mocno upraszczając, bo to las Leszka Mądziaka) i powstałe osiemdziesiąt lat później *Sonety Szekspira*, odbijające się w krzywych lustrach. Teatralny kształt obu dzieł – dyskretny, niedopowiedziany, a jednocześnie niezwykle sugestywny – świetnie współgra z muzyką. Opowieść Janacka o miłości prostego chłopaka do Cyganki (tenor, sopran i trzysobowy chór żeński) przestaje być tylko rodzajowym obrazkiem. Także oryginalny, niepokojący cykl Mykietyna (wykonywany przez męskiego sopranistę) zyskuje jeszcze na sile oddziaływania. Nie byłoby to jednak możliwe, gdyby nie świetni wykonawcy (Ales Briscean i Arno Raunig) oraz towarzyszący im pianista Maciej Grzybowski, dzielnie jeżdżący po scenie razem z fortepianem... Czarodziejski wieczór dla wszystkich, dla których teatr muzyczny zaczyna się tam, gdzie kończy się akademicka oczywistość Jeziora Łąbskiego i Traviaty. | JM

Leos Janacek: *Zapiski tego, który zniknął*.
Paweł Mykietyń: *Sonety Szekspira*.
Inszenizacja i scenografia Leszek Mądziak.
Reż. Łukasz Kos.
Opieka muzyczna Wojciech Michniewski.
Teatr Wielki – Opera Narodowa, Sala Kameralna, cykl Terytoria